

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 czerwca 1984 r.

Nr 32

TRESC:
Poz.:

OBWIESZCZENIE

174 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 czerwca 1984 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych 385

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

175 — z dnia 19 czerwca 1984 r. w sprawie dokumentów stwierdzających tożsamość 390

ROZPORZĄDZENIE

176 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie wykonywania obowiązku meldunkowego i prowadzenia ewidencji ludności 404

174

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 15 czerwca 1984 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 26, poz. 132) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 85), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 26 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 26, poz. 132), jak również zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje:

1) art. 60, art. 61 pkt 2 i art. 62 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 85) w brzmieniu:

„Art. 60. 1. W art. 2 pkt 3 dekreту z dnia 7 grudnia 1954 r. o naczelných organach administracji państwowej w zakresie spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa publicznego (Dz. U. Nr 54, poz. 269, z 1956 r. Nr 41, poz. 188 i Nr 54, poz. 241) po wyrazie: «ludności» stawia się przecinek i dodaje wyrazy: «dowodów osobistych».

2. W art. 11 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

«4. Niezależnie od obowiązku rejestracji cudzoziemiec podlega obowiązkowi meldunkowemu stosownie do przepisów o ewidencji ludności.»

Art. 61.

„2) art. 6 pkt 11 dekreту z dnia 21 grudnia 1955 r. o organizacji i zakresie działania Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 311)”,

„Art. 62. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.”,

2) art. 3 ustawy z dnia 26 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 26, poz. 132) w brzmieniu:

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1984 r.”

3. Jednolity tekst podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia obowiązuje od dnia 1 lipca 1984 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszczał

Załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 czerwca 1984 r. (poz. 174)

USTAWA

z dnia 10 kwietnia 1974 r.

o ewidencji ludności i dowodach osobistych.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Ustawa normuje sprawy ewidencji ludności i dowodów osobistych.

2. Ewidencja ludności polega na rejestracji danych o miejscu pobytu osób, o urodzeniach, zmianach stanu cywilnego, obywatelstwa, imion i nazwisk oraz o zgonach.

3. Dowód osobisty jest dokumentem stwierdzającym tożsamość osoby oraz poświadczającym obywatelstwo polskie.

Art. 2. Osoba przebywająca na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest obowiązana wykonywać obowiązek meldunkowy określony w ustawie.

Art. 3. Osoby będące obywatelami polskimi i osoby, których obywatelstwo polskie nie zostało stwierdzone, zamieszkałe w kraju, są obowiązane posiadać dokument tożsamości określony w ustawie.

Rozdział 2

Obowiązek meldunkowy.

Art. 4. Obowiązek meldunkowy polega na:

- 1) zameldowaniu się w miejscu pobytu stałego lub czasowego,
- 2) wymeldowaniu się z miejsca pobytu stałego lub czasowego,
- 3) zameldowaniu o urodzeniu dziecka,
- 4) zameldowaniu o zmianie stanu cywilnego,
- 5) zameldowaniu o zgonie osoby.

Art. 5. 1. Osoba posiadająca obywatelstwo polskie i przebywająca stale na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest obowiązana zameldować się w miejscu pobytu stałego.

2. W tym samym czasie można mieć tylko jedno miejsce pobytu stałego.

Art. 6. 1. Pobytem stałym jest zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego przebywania.

2. Miejscem pobytu stałego osoby zatrudnionej na statku żegluga śródlądowej, zamieszkałej stale na statku, jest miejscowość, w której ma siedzibę przedsiębiorstwo żeglugowe zatrudniające tę osobę.

Art. 7. 1. Pobytem czasowym jest przebywanie bez zamiaru zmiany miejsca pobytu stałego w innej miejscowości pod oznaczonym adresem lub w tej samej miejscowości, lecz pod innym adresem.

2. Miejscem pobytu czasowego osoby zatrudnionej na statku morskim albo osoby, która w związku z wykonywaniem pracy przebywa przez określony czas w ruchomym urządzeniu mieszkalnym poza miejscem pobytu stałego, jest miejscowość, w której ma siedzibę zakład pracy zatrudniająca tę osobę.

Art. 8. 1. Osoba zameldowana na pobyt czasowy i przebywająca w tej samej miejscowości nieprzerwanie dłużej niż 2 miesiące jest obowiązana zameldować się na pobyt stały, chyba że zachodzą okoliczności wskazujące na to, iż pobyt ten nie utracił charakteru pobytu czasowego. Za okoliczności uzasadniające zameldowanie na pobyt czasowy trwający ponad 2 miesiące uważa się w szczególności:

- 1) wykonywanie pracy poza miejscem pobytu stałego,
- 2) pobyt związany z kształceniem się, leczeniem, wypoczynkiem lub ze względów rodzinnych,
- 3) odbywanie czynnej służby wojskowej,
- 4) pobyt w zakładach karnych i poprawczych, aresztach śledczych, ośrodkach przystosowania społecznego, schroniskach dla nieletnich i zakładach wychowawczych.

2. Wątpliwości co do charakteru pobytu rozstrzyga właściwy terenowy organ administracji państwowej.

Art. 9. 1. Przy dopełnianiu obowiązku meldunkowego należy przedstawić dokument stwierdzający tożsamość, a w uzasadnionych przypadkach — inny dokument pozwalający na ustalenie tożsamości.

2. Przy zameldowaniu na pobyt stały lub czasowy trwający ponad 2 miesiące należy przedstawić potwierdzenie uprawnienia do przebywania w lokalu (pomieszczeniu), w którym ma nastąpić zameldowanie.

Rozdział 3

Zameldowanie.

Art. 10. 1. Osoba, która przebywa w określonej miejscowości pod tym samym adresem dłużej niż trzy doby, jest obowiązana zameldować się na pobyt stały lub czasowy najpóźniej przed upływem czwartej doby, licząc od dnia przybycia.

2. Osoba, która przybywa do zakładu hotelarskiego albo do zakładu udzielającego pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem się lub opieką społeczną, jest obowiązana zameldować się na pobyt stały lub czasowy przed upływem 24 godzin od chwili przybycia.

Art. 11. 1. Osoba obowiązana do zameldowania się na pobyt stały zgłasza wymagane do zameldowania dane terenowemu organowi administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwemu ze względu na nowe miejsce pobytu.

2. W zastępstwie osoby obowiązanej do zameldowania się czynności zgłoszenia danych może dokonać członek rodziny, opiekun ustawowy lub faktyczny albo inna osoba.

Art. 12. 1. Zameldowania na pobyt czasowy dokonuje się w sposób określony w art. 11 w miejscu tego pobytu, z jednoczesnym zgłoszeniem zamierzonego czasu jego trwania.

2. Osoba, która przedłuża pobyt czasowy w tej samej miejscowości ponad zgłoszony czas jego trwania, zmienia adres albo zmienia pobyt czasowy na stały, jest obowiązana dokonać odpowiedniego zameldowania w ciągu następnej doby.

Art. 13. Zameldowania na pobyt stały lub czasowy w zakładzie hotelarskim, w zakładzie udzielającym pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem się lub opieką społeczną dokonuje się u kierownika zakładu lub upoważnionej przez niego osoby. Przepisu art. 9 ust. 2 nie stosuje się.

Art. 14. 1. Zgłoszenie danych dotyczących urodzenia, zmiany stanu cywilnego, imienia lub nazwiska, dokonane we właściwym urzędzie stanu cywilnego zgodnie z przepisami prawa o aktach stanu cywilnego — zastępuje zameldowanie.

2. Zameldowania o zmianie imienia lub nazwiska dokonuje terenowy organ administracji państwowej, który wydał decyzję o zmianie.

Rozdział 4

Wymeldowanie.

Art. 15. 1. Osoba, która opuszcza miejsce pobytu stałego lub czasowego trwającego ponad 2 miesiące, jest obowiązana wymeldować się w terenowym organie administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwym ze względu na dotychczasowe miejsce jej pobytu, najpóźniej w dniu opuszczenia tego miejsca oraz podać nowe miejsce i adres pobytu.

2. Terenowy organ administracji państwowej wydaje na wniosek strony lub z urzędu decyzję w sprawie wymeldowania osoby, która utraciła uprawnienie wymienione w art. 9 ust. 2 i bez wymeldowania się opuściła dotychczasowe miejsce pobytu stałego, albo osoby, która bez wymeldowania się opuściła dotychczasowe miejsce pobytu stałego i nie przebywa w nim co najmniej przez okres 6 miesięcy, a nowego miejsca jej pobytu nie można ustalić.

3. Osoba, która wyjeżdża za granicę na okres dłuższy niż 2 miesiące, jest obowiązana zgłosić swój wyjazd oraz powrót właściwemu ze względu na miejsce pobytu stałego organowi wymienionemu w ust. 1. Zgłoszenia wyjazdu dokonuje się najpóźniej w dniu opuszczenia dotychczasowego miejsca pobytu, a zgłoszenia powrotu — najpóźniej przed upływem czwartej doby, licząc od dnia powrotu.

Art. 16. 1. Jeżeli okres pobytu czasowego trwającego do 2 miesięcy odpowiada okresowi zgłoszonemu przy zameldowaniu, osoba opuszczająca miejsce tego pobytu jest zwolniona od obowiązku wymeldowania się.

2. Osoba, która opuszcza miejsce pobytu czasowego trwającego do 2 miesięcy przed upływem czasu zgłoszonego przy zameldowaniu, jest obowiązana wymeldować się najpóźniej w dniu opuszczenia tego miejsca.

Art. 17. Zgłoszenie zgonu, dokonane w urzędzie stanu cywilnego zgodnie z przepisami prawa o aktach stanu cywilnego, zastępuje wymeldowanie osoby zmarłej.

Rozdział 5

Obowiązek meldunkowy wczasowiczów i turystów.

Art. 18. 1. Osoba, która przybywa do domu wczasowego lub wypoczynkowego, pensjonatu, hotelu, motelu, domu wycieczkowego, pokoju gościnnego, schroniska, campingu lub na strzeżone pole biwakowe albo do innego podobnego zakładu, jest obowiązana zameldować się na pobyt czasowy przed upływem 24 godzin od chwili przybycia.

2. Zameldowania dokonuje się u kierownika zakładu lub upoważnionej przez niego osoby.

Art. 19. Osoba przebywająca w określonej miejscowości w celach turystyczno-wypoczynkowych poza zakładami określonymi w art. 18 jest zwolniona z obowiązku zameldowania się, jeżeli jej pobyt w tej miejscowości nie przekracza 30 dni.

Art. 20. Uczestnicy wycieczki organizowanej przez instytucję państwową lub społeczną, związek zawodowy albo inną organizację społeczną ludu pracującego dokonują zameldowania się na pobyt czasowy za pośrednictwem kierownika wycieczki, który jest obowiązany z chwilą przybycia do zakładu hotelarskiego zgłosić pobyt wycieczki kierownikowi zakładu lub pracownikowi upoważnionemu do przyjmowania zgłoszeń, przedstawiając listę uczestników oraz dowód upoważniający go do kierowania wycieczką.

Art. 21. 1. Uczestnicy kolonii i obozów turystyczno-wypoczynkowego organizowanego przez instytucję państwową lub społeczną, związek zawodowy albo inną organizację społeczną ludu pracującego dla młodzieży szkolnej i studiującej są zwolnieni od obowiązku meldunkowego, jeżeli pobyt czasowy nie przekracza 30 dni.

2. Kierownik obozu lub kolonii jest obowiązany prowadzić listę uczestników.

Art. 22. Przy wymeldowaniu się przepis art. 16 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Obowiązek meldunkowy cudzoziemców.

Art. 23. Cudzoziemiec przebywający na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest obowiązany wykonywać obowiązek meldunkowy na zasadach określonych w ustawie, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 24. 1. Cudzoziemiec przebywający poza zakładem hotelarskim, zakładem udzielającym pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem się lub wypoczynkiem jest obowiązany zameldować się na pobyt czasowy przed upływem 48 godzin od chwili przybycia do określonej miejscowości i nie później niż przed upływem 48 godzin od chwili przekroczenia granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Jeżeli koniec terminu do dokonania obowiązku meldunkowego przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

Art. 25. Uczestnicy wycieczek dokonują zameldowania się na pobyt czasowy za pośrednictwem kierownika wycieczki, który jest obowiązany z chwilą przybycia wy-

cieczki do zakładu hotelarskiego zgłosić pobyt wycieczki kierownikowi zakładu lub pracownikowi upoważnionemu do przyjmowania zgłoszeń, przedstawiając listę uczestników wycieczki oraz dokumenty uprawniające ich do pobytu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 26. Cudzoziemiec, dokonując zameldowania się na pobyt stały, zgłasza wymagane dane do zameldowania, przedstawia kartę pobytu stałego wydaną stosownie do przepisów o cudzoziemcach i potwierdzenie zameldowania na pobyt czasowy.

Art. 27. Od wykonywania obowiązku meldunkowego zwolnieni są pod warunkiem wzajemności szefowie i członkowie personelu przedstawicielstw dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych państw obcych, łącznie z członkami ich rodzin pozostającymi z nimi we wspólnocie domowej, a także inne osoby na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, z wyjątkiem cudzoziemców mających stałe miejsce pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 28. Do cudzoziemców nie mają zastosowania przepisy art. 18—21.

Rozdział 7

Obowiązki najemców, właścicieli domów i lokali, administratorów i dozorców domów, zakładów pracy oraz sołtysów.

Art. 29. 1. Wynajmujący, najemca, osoba, której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu, lub właściciel lokalu jest obowiązany potwierdzić fakt pobytu osoby zgłaszającej pobyt stały lub czasowy trwający ponad 2 miesiące, a ponadto właściciel (zarządca) budynku jest obowiązany wskazać, czy osobie tej przysługuje uprawnienie do przebywania w lokalu, w którym ma nastąpić zameldowanie.

2. Osoby wymienione w ust. 1 są obowiązane do zawiadamiania właściwego terenowego organu administracji państwowej o stałym lub czasowym pobycie innej osoby w ich lokalach (pomieszczeniach) oraz o opuszczeniu przez nią tego lokalu (pomieszczenia), jeżeli osoba ta nie dopełniła obowiązku meldunkowego. Zawiadomienie powinno być dokonane niezwłocznie po upływie terminu określonego do wykonania obowiązku meldunkowego.

Art. 30. 1. Dozorca domu, a jeżeli nie ma dozorcę — administrator domu, a jeżeli nie ma administratora — właściciel domu jest obowiązany zawiadomić właściwy organ wymieniony w art. 11 ust. 1 o niedopełnieniu obowiązku zameldowania lub wymeldowania się przez osobę przebywającą w tym domu.

2. Na terenie wsi obowiązek określony w ust. 1 ciąży również na sołtysie.

3. Przepis art. 29 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 31. 1. Zakład pracy jest obowiązany sprawdzić przy zatrudnieniu osoby w tym zakładzie, czy dopełniła ona obowiązku meldunkowego.

2. O niedopełnieniu przez tę osobę obowiązku meldunkowego zakład pracy jest obowiązany zawiadomić niezwłocznie właściwy organ wymieniony w art. 11 ust. 1.

Rozdział 8

Dokumenty stwierdzające tożsamość.

Art. 32. Dokumentami stwierdzającymi tożsamość osób, o których mowa w art. 3, są: dowody osobiste, tymczasowe dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości.

Art. 33. Dokumentów stwierdzających tożsamość osób nie wolno zatrzymywać przy przyjmowaniu do pracy lub jako zabezpieczenia wykonania świadczenia.

Art. 34. 1. Osoba będąca obywatelem polskim i zamieszkała w kraju jest obowiązana posiadać:

- 1) dowód osobisty od ukończenia 18 roku życia,
- 2) tymczasowy dowód osobisty w wieku od 16 do 18 roku życia, jeżeli pozostaje w stosunku pracy lub nie zamieszkuje wspólnie z osobami, pod których władzą rodzicielską lub opieką się znajduje, albo nie pozostaje pod władzą rodzicielską lub opieką.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, w wieku od 13 do 18 roku życia mogą otrzymać tymczasowy dowód osobisty.

3. Osoba, której obywatelstwo polskie nie zostało stwierdzone, otrzymuje tymczasowe zaświadczenie tożsamości.

Art. 35. Osobę, która nie ukończyła 18 roku życia i nie posiada tymczasowego dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości, wpisuje się do dowodów osobistych lub tymczasowych zaświadczeń tożsamości obojga rodziców, a jeżeli władzę rodzicielską sprawuje tylko jedno z rodziców, wpisuje się ją tylko do dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości tego z rodziców; w razie braku władzy rodzicielskiej wpisuje się tę osobę do dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości opiekuna prawnego.

Art. 36. 1. Dowód osobisty wydaje się z ważnością na czas nie oznaczony.

2. Tymczasowy dowód osobisty wydaje się na okres do ukończenia przez osobę 18 roku życia.

3. Tymczasowe zaświadczenie tożsamości wydaje się na czas oznaczony.

Art. 37. 1. W dowodach osobistych i tymczasowych zaświadczeniach tożsamości wpisuje się:

- 1) nazwisko i imię (imiona) oraz imiona rodziców i nazwisko rodowe,
- 2) dzień, miesiąc, rok i miejsce urodzenia,
- 3) stan cywilny,
- 4) rysopis,
- 5) nazwę organu wystawiającego dowód,
- 6) osoby, o których mowa w art. 35.

2. W tymczasowych dowodach osobistych wpisuje się dane określone w ust. 1 pkt 1, 2, 5 i 6.

Art. 38. Użyte w dalszej części ustawy określenie — dowód osobisty — oznacza dowód osobisty i tymczasowy dowód osobisty.

Art. 39. 1. W dowodach osobistych i tymczasowych zaświadczeniach tożsamości ponadto wpisuje się:

- 1) zameldowanie na pobyt stały lub czasowy trwający ponad 2 miesiące oraz wymeldowanie z takiego pobytu,

- 2) zmiany stanu cywilnego oraz adnotacje o urodzeniach i zgonach osób, o których mowa w art. 35,
- 3) nazwę zakładu pracy, datę przyjęcia do pracy i datę zwolnienia,
- 4) datę stawienia się żołnierza do odbycia zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego trwającego dłużej niż 3 miesiące lub służby pełnionej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego oraz datę zwolnienia z tej służby.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może określić przypadki, w których wpisów wymienionych w ust. 1 pkt 3 nie dokonuje się.

Art. 40. 1. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości podlegają wymianie w razie:

- 1) zmiany nazwiska lub imienia,
- 2) uszkodzenia tych dokumentów lub zaistnienia innej okoliczności utrudniającej ustalenie tożsamości osoby,
- 3) wyczerpania się miejsca na dokonywanie wpisów,
- 4) upływu okresu ważności.

2. Organami właściwymi do uznania, czy dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości podlega wymianie z powodów określonych w ust. 1, jak również w innych uzasadnionych przypadkach, są organy wydające dowody osobiste.

3. Rada Ministrów może zarządzić wymianę dowodów osobistych wydanych na czas nie oznaczony.

Art. 41. 1. Osoba posiadająca dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości, otrzymując paszport albo dokument podróży na wyjazd za granicę, jest obowiązana złożyć swój dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości organowi, który jej wydaje paszport lub dokument podróży.

2. Osoba określona w ust. 1 jest obowiązana w ciągu 14 dni od dnia powrotu z zagranicy odebrać swój dowód osobisty lub tymczasowe zaświadczenie tożsamości od organu, który jej wydał paszport albo dokument podróży.

3. Minister Spraw Wewnętrznych może określić przypadki, w których złożenie dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości przy wyjazdach za granicę — na czas pobytu za granicą — nie jest wymagane.

Art. 42. 1. Osoba, która utraciła dokument stwierdzający tożsamość, jest obowiązana zawiadomić o tym w ciągu 24 godzin najbliższy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego. Organ ten wydaje zaświadczenie o utracie dokumentu stwierdzającego tożsamość, ważne do czasu wydania nowego dokumentu.

2. W razie znalezienia własnego dokumentu stwierdzającego tożsamość, zgłoszonego jako utracony, należy zawiadomić o tym w ciągu 24 godzin terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, w którym został złożony wniosek o wydanie nowego dokumentu, jeżeli w miejsce zgłoszonego jako utracony nie został jeszcze wydany nowy dokument.

3. W razie znalezienia cudzego dokumentu stwierdzającego tożsamość lub własnego dokumentu stwierdzającego tożsamość, w miejsce którego wydano już nowy dokument, należy w ciągu 24 godzin złożyć ten dokument najbliższemu terenowemu organowi administracji państwowej stopnia podstawowego.

Art. 43. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości podlegają obowiązkowi zwrotu w razie:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego — niezwłocznie,
- 2) zgonu posiadacza dokumentu; obowiązek zwrotu dokumentu ciąży w tym przypadku na osobach obowiązanych do zgłoszenia zgonu stosownie do przepisów prawa o aktach stanu cywilnego.

Art. 44. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia:

- 1) organy, zakłady pracy oraz organizacje społeczne uprawnione do dokonywania wpisów w dokumentach stwierdzających tożsamość, tryb dokonywania wpisów oraz w miarę potrzeby inne dane niż określone w ustawie, które mogą lub powinny być wpisane w tych dokumentach,
- 2) tryb postępowania w sprawach wydawania, wymiany, zwrotu lub utraty dokumentów stwierdzających tożsamość oraz wzory tych dokumentów.

Rozdział 9

Właściwość organów.

Art. 45. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości wydają terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwe ze względu na miejsce pobytu stałego osób określonych w art. 34.

Art. 46. 1. Ewidencję ludności prowadzą terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego.

2. Prezes Rady Ministrów może określić organizacyjne formy prowadzenia ewidencji ludności przez organy, o których mowa w ust. 1.

Art. 47. 1. Terenowy organ administracji państwowej prowadzący ewidencję ludności jest obowiązany na podstawie zgłoszenia dokonać zameldowania lub wymeldowania przez zarejestrowanie danych dotyczących osoby i miejsca jej pobytu, jak również innych zdarzeń objętych obowiązkiem meldunkowym.

2. Jeżeli zgłoszone dane budzą wątpliwości, o dokonaniu zameldowania lub wymeldowania rozstrzyga właściwy terenowy organ administracji państwowej.

Art. 48. Terenowy organ administracji państwowej może żądać od osoby, której dotyczy obowiązek meldunkowy, przedstawienia w określonym terminie danych niezbędnych do zaktualizowania ewidencji ludności.

Art. 49. Milicja Obywatelska sprawuje kontrolę nad wykonywaniem obowiązków określonych w ustawie przez osoby podlegające zameldowaniu lub wymeldowaniu się.

Art. 50. Terenowe organy administracji państwowej sprawują nadzór nad wykonywaniem obowiązków określonych w ustawie.

Art. 51. 1. Minister Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia zakres danych niezbędnych do zameldowania i wymeldowania, sposób zgłaszania i przyjmowania tych danych, sposób prowadzenia ewidencji ludności oraz zasady i tryb udzielania informacji adresowych.

2. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określą zakres i sposób zameldowania i wymeldowania żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz zasady prowadzenia ewidencji ludności w budynkach wojskowych.

3. Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia zwolnić określone kategorie osób od obowiązku zameldowania się na pobyt czasowy.

4. Minister Spraw Wewnętrznych może w celu zapewnienia porządku i bezpieczeństwa publicznego, a także w razie klęsk żywiołowych lub zagrożenia chorobami epidemicznymi wprowadzić w drodze rozporządzenia na czas określony obowiązek zameldowania się z chwilą przybycia do danej miejscowości, określić szczegółowo sposób i termin zameldowania i wymeldowania osób oraz zakres danych, jakie powinny być zgłoszone przy zameldowaniu i wymeldowaniu.

Art. 52. Przez użyte w ustawie określenie „terenowe organy administracji państwowej” określonego stopnia rozumie się terenowe organy administracji państwowej takiego stopnia, do których kompetencji należą sprawy ewidencji ludności i dowodów osobistych.

Rozdział 10

Przepisy karne.

Art. 53. Kto zbywa własny lub cudzy dokument stwierdzający tożsamość,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności lub grzywny.

Art. 54. 1. Kto kradnie lub przywłaszcza sobie dokument stwierdzający tożsamość innej osoby albo legitymuje się takim dokumentem,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto bezprawnie przewozi, przynosi lub przesyła za granicę dokument stwierdzający tożsamość.

Art. 55. Kto:

- 1) uchyla się od obowiązku posiadania dokumentu stwierdzającego tożsamość,
- 2) zatrzymuje dokument stwierdzający tożsamość przy przyjmowaniu do pracy lub jako zabezpieczenie wy-

konania świadczenia albo nie dopełnia ciążącego na nim obowiązku dokonania wymaganego wpisu w tym dokumencie,

3) nie dopełnia ciążącego na nim obowiązku przedstawienia dokumentu stwierdzającego tożsamość uprawnionemu organowi lub instytucji w celu dokonania w nim wymaganego wpisu albo nie będąc uprawnionym dokonuje wpisu w tym dokumencie,

4) nie zwraca dokumentu stwierdzającego tożsamość w razie utraty obywatelstwa polskiego,

5) nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku zwrotu dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby zmarłej,

6) nie zwraca znalezionej dokumentu stwierdzającego tożsamość,

podlega karze ograniczenia wolności do 3 miesięcy lub karze grzywny do 20.000 zł.

Art. 56. Wykroczenia przeciwko obowiązkowi meldunkowemu podlegają ustawie z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z 1981 r. Nr 24, poz. 124, z 1982 r. Nr 16, poz. 125 i z 1983 r. Nr 44, poz. 203).

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 57. Dowody osobiste i tymczasowe zaświadczenia tożsamości wydane w trybie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy zachowują swą ważność.

Art. 58. Ustawa nie narusza przepisów normujących pobyt osób w strefie nadgranicznej.

Art. 59. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 1962 r. Nr 2, poz. 5),
- 2) ustawa z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. Nr 33, poz. 164, z 1963 r. Nr 15, poz. 77, z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115).

175

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 czerwca 1984 r.

w sprawie dokumentów stwierdzających tożsamość.

Na podstawie art. 44 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 1984 r. Nr 32, poz. 174) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Tryb postępowania przy wydawaniu dokumentów stwierdzających tożsamość.

§ 1. 1. W celu otrzymania dokumentu stwierdzającego tożsamość osoba zainteresowana składa wniosek i 3 fotografie w urzędzie terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwego ze względu na miejsce pobytu stałego.

2. Wniosek o wydanie dokumentu stwierdzającego tożsamość (wraz z fotografiami) może być złożony za pośrednictwem urzędu terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwego ze względu na miejsce pobytu czasowego trwającego dłużej niż 2 miesiące; w takim wypadku należy przedstawić odpis skrócony odpowiedniego aktu stanu cywilnego.

§ 2. 1. Terenowy organ administracji państwowej rozpatrujący wniosek o wydanie dokumentu stwierdzającego tożsamość może żądać złożenia odpisu skróconego aktu stanu cywilnego lub innego dokumentu niezbędnego do wydania dokumentu stwierdzającego tożsamość.

2. Organ, o którym mowa w ust. 1, nie może żądać przedstawienia odpisu skróconego aktu stanu cywilnego,